

Sygn. akt XIV C 364/21

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 grudnia 2023 roku

Sąd Okręgowy w Poznaniu XIV Zamiejscowy Wydział Cywilny

z siedzibą w Pile

w składzie następującym:

Przewodniczący sędzia Jacek Grudziński

Protokolant st. sekr. sąd. Agnieszka Oszczypała

po rozpoznaniu w dniu 7 grudnia 2023 roku w Pile

sprawy z powództwa **Z. Ć.**

przeciwko **B. D.**

o ustalenie

1. Oddała powództwo;
2. Zasadza od powoda na rzecz pozwanej 5.417 zł (pięć tysięcy czterysta siedemnaście złotych) tytułem kosztów procesu z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia uprawomocnienia się wyroku do dnia zapłaty.

J. Grudziński

sygn. akt XIV C 364/21

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 28 kwietnia 2021 r. powód Z. Ć.

wniósł o:

1. stwierdzenie nieważności oświadczenia woli powoda Z. Ć. znajdującego się w umowie z dnia 19 grudnia 2002r. rep. A nr 8667/2002 zawartej w Kancelarii Notarialnej w D. przed notariuszem W. G. z córką B. D. w przedmiocie przeniesienia na B. D. prawa własności nieruchomości położonych w E. gmina L. powiat czarnkowsko (...) województwo (...) stanowiących gospodarstwo rolne o łącznej powierzchni 22, 64 ha, w skład którego wchodzi:
 - a. działki o numerach ewidencyjnych (...) objęte księgą wieczystą nr (...),
 - b. działki o numerach ewidencyjnych (...) objęte księgą wieczystą nr (...),
 - c. działka o numerze ewidencyjnym (...) objęta księgą wieczystą nr (...),
 - d. działka o numerze ewidencyjnym (...) objęta księgą wieczystą nr (...).
2. zasądzenie od pozwanej na rzecz powoda kosztów procesu według norm przypisanych.

W odpowiedzi na pozew pozwana B. D. wniosła o oddalenie powództwa w całości, oraz o zasądzenie od powoda na rzecz pozwanej kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przypisanych wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie, liczonymi od dnia uprawomocnienia orzeczenia zasądającego zwrot kosztów procesu do dni zapłaty oraz zasądzenie kosztów opłaty skarbowej od pełnomocnictwa w wysokości 17 zł.

Na rozprawie dnia 7 grudnia 2023 r. strony podtrzymały dotychczasowe stanowiska w sprawie.

Sąd ustalił, co następuje:

Powód Z. Ć. posiada dwoje dzieci córkę będącą pozwaną w niniejszej sprawie oraz syna – K. Ć..

Powód przez lata zamieszkiwał i pracował na terenie Niemiec. Po powrocie do kraju, powód za pieniądze zarobione za granicą kupił dwie działki, mieszkanie w P. oraz gospodarstwo rolne w E..

Powód zadzwonił do pozwanej i zaproponował jej spotkanie, powód powiedział pozwanej, że chciałby zapisać nieruchomości powódce za swojego życia, tak aby po jego śmierci, jego własność nie została dziedziczona w sposób mu nie odpowiadający. Powód był bowiem skłócony z byłą żoną – matką pozwanej jak i synem K.. Powód nie chciał, aby syn cokolwiek dziedziczył po jego śmierci. Pozwana powiedziała, że sprawę przemyśli.

Po miesiącu czasu i rozmowach z mężem i matką, pozwana zdecydowała, że przyjmie w umowie darowizny majątek oferowany przez powoda.

Powód dnia 19 grudnia 2002r. na mocy umowy darowizny podarował pozwanej B. D. własność nieruchomości położonych w M. (obecnie E.) gmina L., stanowiących gospodarstwo rolne o łącznej powierzchni 22,64 ha złożone z działek o numerach ewidencyjnych:

- 1) 537/1 i 537/3 zapisanych w KW nr (...);
- 2) 241 zapisanej w KW nr (...);
- 3) 239 zapisanej w KW nr (...);
- 4) 221, 223, 237, 235/1 i 238 zapisanych w KW nr (...).

Pozwana darowiznę przyjęła. W § 6 umowy darowizny pozwana ustanowiła służebność osobistą mieszkania polegającą na prawie dożywotniego, nieodpłatnego korzystania przez powoda z całego budynku mieszkalnego objętego umową darowizny wraz z prawem swobodnego poruszania się po całej nieruchomości.

/dowód: akt notarialny z dnia 19.12.2002r., Repetytorium A nr (...) (k. 38-41)/

20 grudnia 2002 r. strony zawarły umowę dzierżawy, na podstawie której pozwana wydzierżawiła powodowi gospodarstwo rolne składające się z nieruchomości rolnych objętych umową darowizny z dnia 19 grudnia 2002 r.

W § 4 umowy dzierżawy strony ustaliły czynsz dzierżawy w wysokości 1.200 zł rocznie, a płatność miała następować z dołu w terminie do 31 marca następnego roku po upływie danego roku kalendarzowego wykonywania dzierżawy.

W § 5 umowy dzierżawy strony ustaliły także zobowiązania dzierżawcy tj. powoda i uprawnienia wydzierżawiającego tj. pozwanej, w szczególności uprawnienia powoda do dokonania modernizacji i rozbudowy przedmiotu dzierżawy, po zaakceptowaniu projektu zamierzonych prac przez pozwaną i przy dopełnieniu wymogów prawa budowlanego, bez prawa do zwrotu nakładów poniesionych przez uprawnionego na jego ulepszenie, modernizację i rozbudowę.

/dowód: umowa dzierżawy z dnia 20 grudnia 2002 r., repetytorium A (...) (k. 42-44)/

Następnie w dniu 1 stycznia 2004 r. strony zawarły umowę dzierżawy budynku mieszkalnego położonego w M., gmina L., na działkach nr (...) o łącznej powierzchni 2,11 ha, na podstawie której pozwana wydzierżawiła powodowi budynek mieszkalny położony w M., gmina L..

W wydzierżawionej nieruchomości powód prowadził i nadal prowadzi gospodarstwo agroturystyczne. Powód w sposób aktywny oferował swoje usługi w tym zakresie ogłaszając się i reklamując min. na portalach internetowych, a jednocześnie zamieszczał opis gospodarstwa jakie prowadzi.

W dniu 14 kwietnia 2004 r. pozwana udzieliła powodowi pełnomocnictwa do:

- 1) reprezentowania w Urzędach Miejskich i Gminnych oraz przed Sądami;
- 2) składania oświadczeń woli w imieniu pozwanej w Urzędach Miejskich i Gminnych, przed Sądami, Policją, Strażą Pożarną, Regionalnymi Dyrekcjami Lasów Państwowych, Strażą Miejską i innymi organami;
- 3) podejmowanie wszelkich działań tj. składania wniosków, pism, odwołań, zażaleń i innych przed wszelkimi organami właściwymi w sprawach:
 - uzyskania pozwolenia na budowę lub zgłaszania zamiaru wykonania remontu;
 - ubiegania się o dotacje rolne we właściwych do tego urzędach;
 - otwierania i zamykania kont bankowych;
 - zaciągania kredytów i pożyczek bankowych;
 - ubezpieczenia nieruchomości, płodów rolnych i hodowli;
 - przyjmowania i podpisywania rachunków i faktur Vat.

/dowód: pełnomocnictwo z dnia 14 kwietnia 2004 r., repetytorium A (...) (k. 47-48)/

Powód nigdy nie płacił czynszu dzierżawnego w kwocie 1.200 zł, a pozwana przez lata nie domagała się zapłacenia tej kwoty przez powoda.

W dniu 23 stycznia 2003 r. strony zawarły umowę darowizny własnościowego prawa do lokalu mieszkalnego numer (...) położonego w P. w budynku wielorodzinnym przy ul. (...).

W § 3 umowy darowizny pozwana ustanowiła za zgodą obu stron na okres 41 lat nieodpłatne prawo użytkowania przedmiotu darowizny na rzecz powoda.

Zgodnie z ustaleniami stron powód mógł korzystać i pobierać z niego korzyści oraz miał regulować wszelkie należności na rzecz Spółdzielni (...) w P..

Strony pozostawały ze sobą w dobrych, rodzinnych stosunkach co najmniej do 2008 r. Pozwana wspólnie z mężem odwiedzała ojca.

W styczniu 2009 r. pozwana złożyła przed notariuszem oświadczenie o wypowiedzenie powodowi pełnomocnictwa, gdyż dowiedziała się, że powód zamieszcza ogłoszenie w sprawie sprzedaży należącego do pozwanej gospodarstwa rolnego, co wywołało u pozwanej poczucie rozgoryczenia i obawy, że powód sprzeda to gospodarstwo.

Pozwana poinformowała powoda o wypowiedzeniu mu pełnomocnictwa pismami z dnia 8 stycznia 2009 r. i z dnia 3 kwietnia 2009 r. Wówczas to relacje pomiędzy stronami postępowania popszyły się. Powód obraził się na córkę za to, że dokonała wypowiedzenia mu pełnomocnictwa.

Pozwana pismem z dnia 22 kwietnia cofnęła pełnomocnictwo udzielone powodowi w Spółdzielni Mieszkaniowej (...).

Powód w dniu 4 czerwca 2009 r. wniósł pozew o zobowiązanie pozwanej B. D. do złożenia oświadczenia woli w przedmiocie przeniesienia na rzecz powoda własności lokalu mieszkalnego położonego przy ul. (...) w P. z powodu rażącej niewdzięczności obdarowanej.

Wyrokiem z dnia 1 czerwca 2010 r. Sąd Okręgowy w Poznaniu, I Wydział Cywilny oddalił powództwo i obciążył kosztami postępowania powoda.

/dowód: wyrok Sadu Okręgowego w Poznaniu, I Wydział Cywilny z dnia 1 czerwca 2010r., sygnatura akt I C 1448/09 wraz z uzasadnieniem (k. 115)/

Powyższe przesądziło o wzajemnych relacjach między stronami. Powód poczuł się urażony i zerwał wszelkie kontakty z córką. Powód nigdy nie przyjął zaproszenia od pozwanej do O. i nigdy nie poznał swoich wnuków- dzieci, która pozwana z mężem przysposobili.

Pozwana dowiedziała się w grudniu 2012 r. o klęsce żywiołowej w gospodarstwie w E.. Pozwana informację tę powzięła od osoby zajmującej się dotacjami, która wysłała pozwanej wnioski z prośbą o ich wypełnienie w terminie 3 dni. Pozwana próbowała skontaktować się z powodem i porozmawiać o tej sprawie, jednak powód nie odbierał telefonów od pozwanej.

Powód zaprzestał regulowania należności na rzecz Spółdzielni Mieszkaniowej w P., o czym nie poinformował córki. Pozwana powzięła wiedzę o narastającym zadłużeniu z wezwań do zapłaty skierowanych do niej przez spółdzielnię. W związku z tą sytuacją, pismem z dnia 6 czerwca 2015 r. pozwana wezwała powoda do zapłaty kwoty wynikającej z punktu 2 wyroku Sądu Okręgowego w Poznaniu z dnia 1 czerwca 2010 r. oraz do zapłaty zaległego czynszu wynikającego z umowy dzierżawy, a także do zapłaty kwoty 4.985,83 zł z tytułu zaległości na rzecz Spółdzielni Mieszkaniowej w P., związanej z mieszkaniem użytkowanym przez powoda.

Powód nie zareagował na otrzymanie wezwanie do zapłaty i w dalszym ciągu nie regulował należności za mieszkanie położone w P. przy ul. (...), w którym wtedy mieszkał. Pozwana pismem z dnia 9 października 2015 r. ponownie wezwała powoda do zapłaty kolejnej kwoty 2.751,22 zł wynikającej z zadłużenia w Spółdzielni Mieszkaniowej. W.w. pismach pozwana poinformowała powoda, iż po upływie wyznaczonego terminu zmuszona będzie wystąpić przeciwko powodowi z pozwem o zapłatę.

Nakazem zapłaty wydanym w postępowaniu upominawczym w dniu 21 stycznia 2016 r. Sąd Rejonowy Poznań Grunwald i Jeżyce w Poznaniu zasądził od powoda na rzecz pozwanej łącznie 10.892,26 zł wraz z odsetkami i kosztami procesu.

Na skutek sprzeciwu wniesionego przez powoda toczyło się postępowanie sądowe, które zakończyło się wyrokiem z dnia 8 listopada 2018 r. w którym Sąd Rejonowy Poznań - Grunwald i Jeżyce w Poznaniu zasądził od powoda na rzecz pozwanej kwotę 3.692,26 zł wraz z odsetkami i kosztami procesu, a w pozostałym zakresie powództwo oddalił.

W efekcie narastającego konfliktu pomiędzy stronami postępowania, pozwana skierowała do powoda w dniu 20 grudnia 2016 r. pismo zawierające oświadczenie o wypowiedzeniu umowy dzierżawy.

Pismem z dnia 6 lipca 2017 r. powód złożył pozwanej kolejne oświadczenie o odwołaniu darowizny nieruchomości położonych w E. stanowiących gospodarstwo rolne nabytych umową darowizny z dnia 19 grudnia 2002 r. z uwagi na rażącą niewdzięczność pozwanej.

Pozwem z dnia 17 lipca 2017 r. powód wniósł o zobowiązanie pozwanej do złożenia oświadczenia woli w przedmiocie zwrotnego przeniesienia na rzecz powoda nieruchomości położonych w E..

Wyrokiem z dnia 20 lutego 2019 r. Sąd Okręgowy w Poznaniu, I Wydział Cywilny (sygnatura akt I C 1168/17) powództwo oddalił. Kolejno Sąd Apelacyjny w Poznaniu wyrokiem z dnia 20 października 2020r. w sprawie I Aca 546/19 oddalił apelację powoda od wyroku Sądu Okręgowego w Poznaniu.

/dowody: wyrok Sądu Okręgowego w Poznaniu, I Wydział Cywilny, sygnatura akt I C 1168/17 z dnia 20 lutego 2019r. wraz z uzasadnieniem (k. 124-134), wyrok Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 20 października 2020r., sygnatura akt I Aca 546/19 wraz z uzasadnieniem (k. 135-139)/

Strony postępowania nadal pozostają w konflikcie i nie utrzymują ze sobą kontaktów od przeszło 10 lat.

Powód zamieszkuje w gospodarstwie rolnym w E.. Powód utrzymuje się z prowadzenia agroturystyki i stawów rybnych.

Pozwana mieszka wspólnie i z mężem i dziećmi w O..

/dowody: przesłuchanie powoda (k. 153-154), przesłuchanie pozwanej (k. 154), zeznania świadka M. C. (k. 301), zeznania świadka D. D. (k. 301-302), zeznania świadka K. O. (k. 328-329), zeznania świadka R. O. (k. 339-340), przesłuchanie stron (k. 345-346), zeznania świadka W. F. (k.351), zeznania świadka B. O.(k. 356-362), zeznania świadka M. F. (k. 418-419, k.431)/

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o następującą ocenę dowodów.

Za wiarygodne należało uznać dokumenty znajdujące się w aktach sprawy, gdyż ich wiarygodność i moc dowodowa nie były kwestionowane w toku postępowania.

Świadek M. C. była szwagierką pozwanej, natomiast powód był jej teściem. Świadek pomimo relacji rodzinnych ze stronami postępowania zeznawała w sposób wiarygodny i bezstronny. Świadek wskazała, że nic jej nie wiadomo jakoby umowa darowizny gospodarstwa rolnego położonego w E. miała być zawarta dla pozorów. Zdaniem świadka, powód z uwagi na swój wiek, chciał uporządkować sprawy związane ze swoim majątkiem i dlatego darował córce gospodarstwo rolne.

D. D. jest mężem pozwanej. Pomimo relacji rodzinnych świadka ze stroną postępowania świadek zeznał w sposób bezstronny, logiczny i spójny. Świadek wskazał, że nie zna dokładnych powodów dokonania przez powoda darowizny na rzecz pozwanej. Świadek podał, że strony od wielu lat pozostają w silnym konflikcie i nie kontaktują się ze sobą.

K. O. oraz B. O. zeznawali w sposób wiarygodny. Świadców wskazali, że wiedzą, iż powód darował swoje córce nieruchomości, w tym mieszkanie w P. i gospodarstwo rolne w E.. Świadców nie posiadali jednak wiedzy co do tego, dlaczego powód zdecydował się na przepisanie swojego majątku.

Świadców R. O. i W. F. zeznawali w sposób wiarygodny. Świadców wskazali, że nie utrzymują bliskich relacji ze stronami postępowania od lat 90-tych, tym samym dowód z przesłuchania świadków pomimo tego, że wiarygodny, nie miał znaczenia dla ustalenia stanu faktycznego w niniejszej sprawie.

M. F. zeznawała w sposób wiarygodny. Świadek tworzyła nieformalny związek z powodem w latach 2003-2007. Świadek wskazała jednak, że od 17 lat nie utrzymuje kontaktów z powodem. Świadek wskazała, że powód miał dobre relacje z córką, darzył ją zaufaniem i dlatego zdaniem świadka zdecydował się na darowanie córce gospodarstwa rolnego..

Pozwana zeznawała w sposób wiarygodny i zgodny z resztą materiału zgromadzonego w aktach sprawy. Zeznania pozwanej znajdują odzwierciedlenie w zgromadzonym w aktach sprawy materiale dowodowym. Pozwana wskazała, że nie wiedziała, że powodem przepisania jej w darowiznie gospodarstwa rolnego, miało być uniknięcie problemów z Urzędem Niemieckim. Pozwana wskazała, że była pewna iż powód zapisuje jej gospodarstwo rolne, gdyż chce poprawić swoje stosunki z pozwaną. Powód jest bowiem ojcem pozwanej i po rozwodzie z matką pozwanej, utrzymywał jedynie

sporadyczne kontakty z córką, nie płacił na jej rzecz alimentów. Strony nigdy nie umawiały się, nawet ustnie, że jeżeli sprawa z Niemieckim Urzędem wygaśnie pozwana „przepisze z powrotem” na powoda własność gospodarstwa rolnego. Strony od 2010r. pozostają w konflikcie i nie utrzymują kontaktów.

Powód zeznawał jedynie w sposób jedynie częściowo wiarygodny. Sąd dał wiarę twierdzeniom powoda w zakresie w jakim powód wskazywał, że pracował na terenie Niemiec w latach 90 i za zarobione w ten sposób pieniądze nabył gospodarstwo rolne położone w E..

Za niewiarygodne Sąd uznał zeznania powoda w zakresie w jakim powód wskazywał, że wspólnie z pozwaną postanowił zawrzeć umowę darowizny gospodarstwa rolnego w E. na rzecz pozwanej, która miała być umową pozorną i tak naprawdę miała na celu uniknięcie odpowiedzialności podatkowej powoda, a nie służyć darowaniu gospodarstwa pozwanej. Pozwana twierdzeniom powoda w tym zakresie stanowczo zaprzecza. Jednocześnie powód nie przedłożył żadnych dowodów na potwierdzenie swoich twierdzeń w tym zakresie.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie i jako takie podlegało oddaleniu.

Powód swoje roszczenie opierał na art. 83 k.c. zgodnie z którym nieważne jest oświadczenie woli złożone drugiej stronie za jej zgodą dla pozorów. Jeżeli oświadczenie takie zostało złożone dla ukrycia innej czynności prawnej, ważność oświadczenia ocenia się według właściwości tej czynności (§ 1). Pozorność oświadczenia woli nie ma wpływu na skuteczność odpłatnej czynności prawnej, dokonanej na podstawie pozornego oświadczenia, jeżeli wskutek tej czynności osoba trzecia nabywa prawo lub zostaje zwolniona od obowiązku, chyba że działała w złej wierze (§ 2).

W tym miejscu wyraźnie podkreślić należy, że pozorność jest okolicznością faktyczną i należy ją wykazać, a nie oczekiwać, że Sąd podzieli tezę powoda, że na tle wskazanych okoliczności uzasadnione jest przyjęcie domniemania o braku woli obu stron wywołania manifestowanych na zewnątrz skutków prawnych.

Powód od lata wytacza powództwa, mające na celu de facto odzyskanie przez powoda prawa własności darowanych córce nieruchomości.

W dniu 12 czerwca 2009 r. powód złożył pozew o zobowiązanie do złożenia przez pozwaną oświadczenia woli w przedmiocie przeniesienia na powoda prawa min. do własności gospodarstwa rolnego w E. i mieszkania przy ulicy (...) w P., z powodu rażącej niewdzięczności pozwanej.

Wyrokiem z dnia 1 czerwca 2010r. Sąd Rejonowy w Poznaniu, Wydział I Cywilny (sygnatura akt I C 1483/09) oddalił powództwo.

Pozwem z dnia 17 lipca 2017 r. powód ponownie wniósł o zobowiązanie pozwanej do złożenia oświadczenia woli w przedmiocie zwrotnego przeniesienia na rzecz powoda nieruchomości położonych w E. z powodu rażącej niewdzięczności obdarowanej czyli pozwanej.

Wyrokiem z dnia 20 lutego 2019 r. Sąd Okręgowy w Poznaniu, I Wydział Cywilny (sygnatura akt I C 1168/17) powództwo oddalił. Od powyższego wyroku powód złożył apelację. Wyrokiem z dnia 20 października 2020 r., Sąd Apelacyjny w Poznaniu, I Wydział Cywilny i Własności Intelektualnej (sygnatura akt I ACa 546/19) oddalił apelację powoda.

Co wyraźnie podkreślić należy, w wyższej wymienionych sprawach sądowych, powód nie podnosił, że zawarł z pozwaną pozorną umowę o darowizny.

Ponadto podejmowanie przez powoda prób odzyskania gospodarstwa rolnego, poprzez procesy sądowe, świadczy niezbicie, że powód nigdy nie wątpił, że darowizna na rzecz pozwanej została skutecznie dokonana i że nie była pozorna, skoro dwukrotnie ją odwoływał.

Dnia 23 stycznia 2003 r. (miesiąc po darowiznie gospodarstwa rolnego) strony zawarły kolejną umowę darowizny, tym razem lokalu mieszkalnego położonego w P.. Co do tej umowy jednak powód nie twierdzi, że była zawarta dla pozorów, chociaż została zwarta praktycznie w tym samym czasie co darowizna gospodarstwa rolnego.

W związku z powyższym, uznać należało, że powód w żaden sposób nie udowodnił, że zawarta pomiędzy stronami w dniu 19 grudnia 2012 r. umowa darowizny gospodarstwa rolnego w E. miała charakter jedynie pozorny.

Nieważność czynności prawnej z powodu pozorności oświadczenia woli (art.83 k.c.) może być stwierdzona tylko wówczas, gdy brak zamiaru wywołania skutków prawnych został przejawiony wobec drugiej strony otwarcie, tak żeby miała ona pełną świadomość co do pozorności złożonego oświadczenia woli i w pełni się z tym zgadzała. Samo zaś zatajenie pozorności przed adresatem oświadczenia, czyli ukrycie braku wywołania określonych skutków prawnych, nie pozbawia oświadczenia woli skuteczności.

Jeżeli nawet wolą powoda, czemu pozwana zaprzeczała, nie było przeniesienia własności nieruchomości na pozwaną, to nie wykazał on, że także pozwana akceptowała taką sytuację i wyraziła zgodę na dokonanie pozornej czynności prawnej.

W dacie przystąpienia do spornej czynności, pozwana miała prawo być przeświadczona, co do tego, że strony dokonują darowizny na rzecz pozwanej, skoro strony jednocześnie ustanowiły służebność mieszkania na rzecz powoda.

Ponadto powód mając świadomość, że pozwana jest właścicielem nieruchomości, wymagał od pozwanej zawarcia umowy dzierżawy czy udzielenia mu pełnomocnictwa, aby na tej podstawie mógł korzystać z nieruchomości, tym samym powód traktował pozwaną jako rzeczywistą właścicielkę nieruchomości.

Nie może być akceptowana taka sytuacja, w której z jednej strony nie da się zanegować, że zainteresowane podmioty działają z rzeczywistym zamiarem wywołania określonych skutków prawnych (zmiierzają do przeniesienia prawa własności), a następnie jedna ze stron zmierza do pozbawienia skutków prawnych tej czynności powołując się na pozorność. Taka sytuacja oznaczałaby nic innego, jak podważanie pewności obrotu prawnego, albowiem stwarzałaby stronom możliwość dowolnego uchylecia ex post skutków każdego aktu prawnego.

W tej sytuacji nie sposób uznać, że w niniejszej sprawie istnieją przesłanki do zastosowania art. 83 k.c., wobec czego powództwo jako bezzasadne podlegało oddaleniu, o czym orzeczono w punkcie pierwszym wyroku.

O kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 98 § 1 i 3 w zw. z art. 99 k.p.c.

Zgodnie z art. 98 § 1 k.p.c. strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu).

W związku z powyższym, w punkcie drugim wyroku Sąd zasądził od powoda na rzecz pozwanej kwotę 5.417 zł tytułem kosztów procesu z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia uprawomocnienia się wyroku do dnia zapłaty.

Na kwotę 5.417 zł, w wynagrodzeniu wysokości 5.400 zł zgodnie z rozporządzeniem Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz 17 zł tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa. O odsetkach za opóźnienie od zasądzonej tytułem kosztów procesu kwocie orzeczono na podstawie art. 98 § 1¹ k.p.c.

Mając powyższe na uwadze, na podstawie wyżej powołanych przepisów prawa, orzeczono jak w sentencji wyroku.

Jacek Grudziński